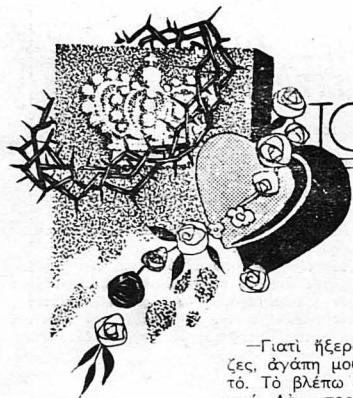

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

(Αυθεντική ειογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του άλησμονήτου βασιλέως 'Αλεξάνδρου'

(Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».—Απαγορεύεται ή ανάδημοσίευσις)

ΙΗ'

—Γιατί ήξερα πώς θά μ' έμποδί-
ζες, αγάπη μου. Τό ήξερα καλά αὐ-
τό. Τό βλέπω άλλωστε αὐτή τή στι-
γμή. Δέν μποροῦσα λοιπόν νά κόμω

διαφορετικά. Πρέπει νά τελειώσω αὐτή ή ιστορία...

—Νομίζεις, 'Αλέξανδρε, πώς ἐγώ δέν ἀνομιμῶν; Πώς ἐγώ δέν ὑποφέρω;

—Τότε, Μπίκα μου, γιατί κακιάνεις μαζί μου;

—Γιατί δέν πρόκειται νά βγῆ τίποτε ἀπ' τή βιασύνη, 'Αλέ-
ξανδρε. Στήν περίπτωση τή δική μου, χρειάζεται ὑπομονή.

—Υπομονή! 'Αν ήξερεις, Μπίκα, πώς με νευριάζει αὐτή ή λέ-
ξι! Θάπρεπε νά τήν διαγραφῶν ἀπ' τό λεξιλόγιο τῶν ἐρωτευ-
μένων. 'Ως πότε θά κάνουμε ὑπομονή; 'Ως πότε;

—'Ως πού νάρθῃ τό πλήρωμα τοῦ χρόνου. 'Ως τήν ἡμέρα πού
τίποτε πειά δέν θά μπόρῃ νά ἐμποδισῇ τήν ἔνωσίς μας.

—Φοβοῦμαι πῶς ή ἡμέρα αὐτή θ' ἀργήσῃ πολύ, Μπίκα μου.

—'Ισως νάί, 'Ισως καί ὄχι. 'Εξ άλλου, τί βγήκε ἀπ' τό διάθη-
μα σου τόν κ. Βενιζέλο;

—Σχεδόν τίποτε.

—'Απολύτως τίποτε, 'Αλέξανδρε. Νάί, ἀπολύτως τίποτε. Καί
γι' αὐτό ἀκριβῶς θυμῶνά μαζί σου. 'Αν μ' ἐρωτώσεις ἐμένα
σχετικῶς, ἀν ζητώσεις τή γνώμη μου, δέν θά σ' ἀφῆνα νά κά-
μης ἕνα τέτοιο πράγμα.

—Θαυμάζω τήν ψυχραιμία σου, Μπίκα. 'Η ὑπομονή σου εἶνε
καυμωμένη ἀπό ἀτσάλι. 'Εγώ ὅμως δέν ὑπομένω. Καί ξέρεις τί
θά γίνῃ στό τέλος;

—Τί; ρώτησε ἀνησυχῆ ή 'Ασπασία.

—Θά δώσουμε μόνιμοι μας ἕνα τέλος σ' αὐτή
τὴν ὑπόθεσι.

—Πῶς.

—Θά φύγουμε γιά τήν Εὐρώπη, κι' ἐκεῖ θά
τελέσουμε, μ' ὅλη μας τήν εὐκολία, τούς γά-
μους μας. 'Ετσι θά τελειώσουν τὰ βασάνια
μας.

—Ποτέ! ἀπάντησε ἀποφασιστικά ή σуетή
'Αθηναία κόρη.

—'Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος ἐξαφιάστηκε.

—Ποτέ εἶπες; ρώτησε κατσουφιάζοντας.

—Νάί, ἀγαπημένε μου, ποτέ.

—'Ωστε...

—Τί ήθελες νά πῆς; Πώς δέν σ' ἀγαπῶ
ὅσο πρέπει 'Ισως; 'Αν τό πιστεύεις αὐτό, ἔ-
χεις ἀδικο. Γιατί σ' ἀγαπῶ πῶς πολύ κι' ἀπ'
ἄλλο πρῆπει. Κι' ἀκριβῶς γιατί σ' ἀγαπῶ,
προσπαθῶ ν' ἀποφύγω καθετί πού θά ἐξέθε-
τε σέ κίνδυνο τήν αγάπη μου, καθετί πού
θά γινόταν 'Ισως ἀφορμή νά σέ χάσω γιά
πάντα...

—'Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος ἀκούε με σκυμ-
μένο κεφάλι, λυπημένος, ἀπογοητευμένος.

—Γιατί δέν μοῦ μιλάς; Τόν ρώτησε ή 'Α-
σπασία. Σέ πικραίνουν τὰ λόγια μου; Μά
τό προτιμῶ αὐτό, 'Αλέξανδρε. Καλύτερα ἔ-
τσι, παρά νά χωριστοῦμε γιά πάντα.

—'Ο 'Αλέξανδρος κούνησε τό κεφάλι του.
Δυσανασχέτοσε, ἀνυπομονοῦσε, νευρίαζε.

—'Ολοι εἶνε ἐναντίον μας, εἶπε "Ολοι, ὁ-
λοι..."

—Μήν εἶσαι ὑπερβολικός, ἀγαπημένε μου,
τόν συμβούλεψε ή 'Ασπασία. Μήν εἶσαι ἀπαι-
σιόδοξος. 'Εγώ τουλάχιστον ἔχω ἀντίθετη
γνώμη. 'Ολοι εἶνε μαζί μας. 'Ολοι βλέπουν
μέ καλωσύνη τό αἶσθημά μας. Κι' αὐτός ἀ-
κόμα ὁ κ. πρωθυπουργός. Μὲ τή διαφορά,
πῶς μᾶς συμβουλεύουν νά μὴ βιαζόμαστε.

—Ζῆσε, μαῦρε μου, νά φᾶς τριφύλλι!...

—'Η 'Ασπασία ἐγέλασε.

—Εἶσαι ἀνυπόμονος σάν μικρό παιδί, τοῦ εἶπε. Κι' ὅμως, δέν
ἔχεις δίκιο. Μήπως μᾶς περιώρισαν; Μήπως δέν βλέπομαστε
ὅποτε θέλουμε; Μᾶς τό ἐμποδίζει κανεῖς αὐτό;

—Αὐτό δά ἔλειψε...

—Λοιπόν; 'Αγάπα με ὅπως σ' ἀγαπῶ, ὑπόμεινε ὅπως ὑπομέ-
νω κι' ἔλιπζε ὅπως ἐλιπζῶ.

—'Εστο. Θά τό κάμω πρός χάριν σου, Μπίκα. Πρός χάριν
σου καί γιατί ἔχω ἐμπιστοσύνη στήν καλωσύνη τοῦ πατέρα
μου. Νάί, ὅταν ὁ πατέρας μου ὑπόσχεται κάτι, κραταί τό λό-
γο του. 'Εἶνε στρατιώτης αὐτός, εἶνε εὐθύς, τίμιος καί εἰλικρι-
νῆς...

—Βλέπεις λοιπόν πῶς χολοσκάζεις ἀδίκως; 'Ελα λοιπόν. Γί-
νε καί πάλι εὐθυσ... Γίνε πρόσοχαρος. Καί πές μου: Ποῦ θά
πάμε αὔριο; 'Ενοστάλγησα ἐξοχή, θουνό, 'Αττικό θυμᾶρι.

Τὰ τελευταία λόγια τῆς 'Ασπασίας, ἐδιώξαν καί τό τελε-
ταίο συννεφάκι τῆς μελαγχολίας καί τῆς ἀθυμίας τοῦ πρίγκη-
πος. "Ἡξερε ή ἄραϊα καί καλόκαρθη κόρη νά τόν συγκινή ὅ-
ταν ἔπρεπε. 'Η ἀνάμνησις τῆς ἐξοχῆς τόν ἠλέκτρισε.

—'Ωραία! φώναξε χαρούμενος ὁ 'Αλέξανδρος. Θά φύγουμε
αὔριο, πολύ πρῶτῃ ἔφιπποι γιά τήν ἐξοχή. Μακρῶς ἀπ' τούς μί-
ζερους ἀνθρώπους, κοντά στή φύσι, τήν τόσο καλόβουλη. Θά
πάμε νά ξεσκάσουμε, ν' ἀναπνεύσουμε. Οὐφ, ἀδελφέ, χάνω τόν
ἐαυτό μου, κλεισιμένος στήν 'Αθήνα!...

—Νά λοιπόν ποῦνιες καί πάλι καλός, σάν καί πρῶτα.

—'Ο 'Αλέξανδρος ξέσπασε στό ἀδῶδο, παιδικό του γέλιο.

—Καί μπορεῖ νά εἶνε κανεῖς κοντά σου μουφλούζης, Μπίκα
μου; εἶπε στήν ἀγαπημένη του. 'Εοῦ εἶσαι γιά μένα κάτι πα-
ρῆμοιο μέ τή φύσι. 'Αγνή, ἀδολή, εἰλικρινῆς.

—'Η ἀνοιξίς γεμάτη ἀνθούς καί τραγούδια.

Καθῶς μιλοῦσε, ἔσκυψε κοντά τῆς πῶς πολ-
ύ, ἀκόμα πῶς πολύ καί τὰ χεῖλιά τους ἐνό-
θησαν σ' ἕνα φίλημα θερμῆς αγάπης, πίστε-
ως, ἀφοσιώσεως...

***

Μολταῦτα, παρά τίς συμβουλές τῆς 'Α-
σπασίας, παρά τίς ὑποσχέσεις του, ὅτι στό ἔ-
ξῆς δέν θά προθῆ σέ καμμιά ἐνέργεια σχε-
τικῆ μέ τό ζήτημά τους, χωρίς νά τῆς ζήτησι
παραγομένου τῆ γνώμης τῆς, ὁ 'Αλέξανδρος
παραεῦρετο ἀπ' τήν ἀνυπομονησία του κάθε
τόσο καί ἀπειλοῦσε νά δώσῃ μόνος ἕνα τέλος
στήν τρυφερή του ὑπόθεσι.

—'Η ἀνυπομονησία του αὐτή τόν ἀνάγκασε
καί στό θεῖο του πρίγκηπα Νικόλαο νά κα-
ταφύγῃ, ζητῶντας τή συνδρομή του καί στόν
πατέρα του νά τολμῆσῃ νά ἐξαμιμλήσῃ γιά
τό ζήτημα τοῦ γάμου του.

Καί στή μιά περίπτωση καί στήν ἄλλη ἐ-
νήργησε πάλι, χωρίς νά ἔχη τή συγκατάθεσι
τῆς 'Ασπασίας. Τόν καθυσούχαζε ή σκέψις πῶς
ἔτι κάνει, εἶνε καλά καυμωμένο, ἀφοῦ ἐπρό-
κειτο γιά τήν εὐτυχία τους, γιά τήν πραγμα-
τοποίηση τοῦ μεγάλου τους οὐνεῖρου.

—'Ο βασιλεῖς Κωνσταντῖος ἀκουσε τὰ πα-
ράνονα τοῦ 'Αλεξάνδρου μέ καλωσύνη. 'Ο-
πας καί σ' ἄλλο κεφάλαιο ἐγράψαμε, ὁ Κων-
σταντῖνος δέν εἶχε καμμιά ἀντίρρηση, προκει-
μένου νά νυμφεθῇ ὁ 'Αλέξανδρος τῆν δίδα
μένου. "Οπως ὅμως καί ή μητέρα τοῦ 'Αλε-
ξάνδρου, ή βασίλισσα Σοφία, ἐνόμιζε κι' ὁ
βασιλεῖς ὅτι οἱ καιροὶ δέν ἦσαν κατάλληλοι
γιά τόν γάμο αὐτό. 'Ο 'Αλέξανδρος ἔπρεπε
νά περιμένῃ.

Μά ὁ πρίγκηψ ἦταν ἀνυπόμονος. Γι' αὐτό

ΣΠΑΝΙΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

'Ο κ. 'Ελευθέριος Βενιζέλος
σέ ηλικίαν 16 ἐτῶν

άλλωστε ξαναμίλησε στον πατέρα του για τὸ ζήτημά του.
—Βιάζεσαι λοιπόν πολύ, 'Αλέξανδρε; τοῦ εἶπε ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος.

—Ναί, μπαμπά, παραπολύ.
'Ο Κωνσταντῖνος ἔμεινε μερικές στιγμές σκεπτικός. Φαντάζον καθαρά πὺς κάποια σοβαρὴ σκέψις τὸν ἀπασχολοῦσε. Τέλος, κάρφωσε τὸ ζωρὸ θῆμμα του πάνω στὸν 'Αλέξανδρο καὶ τοῦ εἶπε:

—'Ακουσε, παιδί μου. Εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος πειὰ καὶ μπορεῖς νὰ σκέπτεσαι λογικά. Εἶσαι σὲ θέσι νὰ καταλαβαίνης τὴν κρισιμότητα τῶν περιστάσεων. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Μάλιστα, ἀπάντησε παραγμένος ὁ πρίγκηψ 'Αλέξανδρος, νομίζοντας πὺς ὁ βασιλεὺς ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συστήσῃ νὰ παραιτηθῆ τὸ σχέδιον τοῦ γάμου του, νὰ λησμονήσῃ τὴν κόρη τοῦ τόσο ἀγαποῦσε.

—Μπορῶ, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ μιλήσω μαζί σου καθαρά, 'Αλέξανδρε. 'Ετσι εἶνε;

—Μάλιστα.
—'Ακουσε λοιπόν: "Ὅπως σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε, πρέπει νὰ πάψης ν' ἀνυπομονῆς καὶ νὰ ζητᾶς νὰ τελέσῃς ἀμέσως τοὺς γάμους σου μετ' ἡ δεσποινίδα Μάνου..."

'Ο 'Αλέξανδρος γλῶμιση.

—Μὴν ταράζεσαι χωρὶς λόγο, τοῦ εἶπε ὁ Κωνσταντῖνος. Μὴ βιάζεσαι κι' αὐτὴ τῆ στιγμῆ ἀκόμα. Περιμένε ν' ἀκούσης τί ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἀγαπᾶς τὴν κόρη, στὴν ὁποία ἔδωσες τὴν καρδιά σου. 'Ο γάμος σοῦ ὡστόσο δὲν μπορεῖ, δὲν πρέπει νὰ γίνῃ, ἐπὶ τοῦ παρόντος τουλάχιστον.

—Γιατί, πατέρες; ψιθύρισε λυπημένος ὁ 'Αλέξανδρος.

—Γιατί; Χμ... Αὐτὸ τὸ γιατί πρόκειται νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀκριβῶς. "Ὅχι βέβαια γιατί δὲν βρίσκω καταλληλὴ νύμφη γιὰ εἰς τὴν δεσποινίδα Μάνου. Κάθε ἄλλο μάλιστα. 'Ο λόγος πού μ' ἀναγκάζει νὰ σοῦ μιλήσω ἔτσι, εἶνε ἄλλος, πὺς σοβαρὸς ἀπ' ὅτι εὐ φαντάζεσαι. "Ἄν ἔκανες αὐτὸ τὸ γάμο σήμερα, θὰ ἔφερνες σὲ δύσκολη θέσι τὸν πατέρα σου, τὴ δυναστεία. Παραξενεύεσαι; Καὶ ὅμως θάπρεπε νὰ εἶχες καταλάβει πολλὰ πράγματα. "Ὅτι ὑπάρχουν ἔχθροι πού θέλουν τὸ κακό μας, πού μᾶς ὑποβλέπουν. Ναί, 'Αλέξανδρε. Αὐτῆ, δυστυχῶς, εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού μᾶς μισοῦν, χωρὶς νὰ τὸ δείχνουν, βέβαια, φανερά ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἄνθρωποι, πού εὐχάριστος θὰ μᾶς ἔβλεπαν μακρὰν τοῦ θρόνου, μακρὰν τῆς Ἑλλάδος. Πρέπει συνεπᾶς, παιδί μου, νὰ εἴμαστε προσεκτικοί καὶ ν' ἀποφεύγουμε καθετὶ, πού θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ ὅπλα ἐναντίον μας εἰς χεῖρα τῶν ἐχθρῶν μας. Μ' ἔνοιεσι, 'Αλέξανδρε;

Τὰ λόγια τοῦ Κωνσταντῖνου συγκίνησαν τὸν πρίγκηπα. Ἄδωος καὶ ἄκακος αὐτός, ἀπασχολημένος μετ' ἡν ἀγάπῃ του, δοσμένος ἐξ ολοκλήρου στὸν ἔρωτά του, ἔρωτα πού συγκίνησε βαθεῖα ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ πού ἔκανε τίς καρδιές νὰ χτυποῦν μετ' ἡν ἴδια λαχτάρια πού χτυποῦσε καὶ ἡ δικὴ του, δὲν ἐπρόσχε, καθόλου σκεδόν, τί γινότανε γύρω ἀπὸ τὸ θρόνο. Ἡ πολιτικὴ τὸν ἀπείραξε καὶ τὸν κοούραξε. Τὰ λόγια συνεπᾶς τοῦ βασιλέως Κωνσταντῖνου ἦσαν γι' αὐτὸν μὰ ἀποκαλυψίς, ἀποκαλυψίς θλιθερῆ καὶ τραγικῆ, τόσο γιὰ τὴν οἰκογένειά του, ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἔρωτά του. Πῶς θὰ πραγματοποιοῦσε πλέον τὸνειρό του, ἔχοντας ν' ἀντιπαλαίσῃ ἐναντίον τόσοσ ἀντιζῶον περιστάσεων, τόσοσ προσκομιμάτων, τόσοσ ἀντιδράσεων;

Μὰ ἀν ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴν Ἀσπασία Μάνου ὁ 'Αλέξανδρος, ἔλατρευε ἐξ ἴσου καὶ σεβόταν τοὺς γονεῖς του. Εἶπε λοιπόν στὸν πατέρα του:

—Σοῦ ζητῶ συγγνώμη, μπαμπά, πού σ' ἐνόχησα μετ' ἡς ὑποθέσει μου. Ὁμολογῶ πὺς δὲν ἤξερα τίποτε, πὺς δὲν ἔχαι ἴδαν τὸ πού τί γίνετα γύρω μας. Τὸ ὁμολογῶ, μετ' ἡν ντροπῆ μου. Καὶ σοῦ, ὡπόσομαι ὅτι ἀπὸ σήμερα θὰ βρίσκωμαι πάντα σὸ πλευ-

ρὸ σας. Ναί, δὲν θὰ σοῦ ξαναενοχλήσω μετ' ὃ ζήτημα τοῦ γάμου μου. Θὰ κάμω ὑπομονή. Θὰ περιμένω νὰ ἔρθουν καλύτερες ἡμέρες. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ μέρες αὐτές δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ρθοῦν καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά μου καὶ γιὰ ἐμένα...

'Ο Κωνσταντῖνος συγκινηθῆκε τότε, μετ' ἡν σειρά του, ἀπ' τὰ λόγια τοῦ πρίγκηπος, τὰ τόσο εἰλικρινῆ καὶ τόσο ἐγκάρδια. Καὶ χτυπώντας τον στὸν ὤμο του, τοῦ εἶπε, χαμογελώντας μετ' ἡν καλωσύνη:

—Σύμφωνοι, λοιπόν, 'Αλέξανδρε! Ἄς περιμένουμε. Μὴν ξεχνᾶς σχετικῶς καὶ τὴ σοφῆ παροιμία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ: "Ὅποιος βιάζεται, σκοντάφτει". Κι' ἐγὼ ἐλπίζω πὺς δὲν θ' ἀργήσουν νάρθουν ἡ ἡμέρες τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς γαλήνης. Ἐχω ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη σὸ λαὸ μου καὶ σὸ στρατό μου. Τὰ δύο αὐτὰ στηρίγματα τοῦ θρόνου μου, εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν συγκρατήσουν ἐναντίον πάσης ταραχῆς καὶ ἀνωμαλίας, πάντος κλονισμοῦ, πάσης ὑπονομεύσεως...

'Ο 'Αλέξανδρος ἀκούε σιωπηλῶς.

—Μελαγχολῆσαι πάλι! τὸν ρώτησε ὁ πατέρας του. Τόσο ἦταν τὸ ψυχικό σου θάρρος, ἡ ἐψύχια σου; Ἄ, αὐτὸς ὁ ἔρωτας, πὺς κόβει τὰ ἦπατα τῶν ἀνθρώπων!

—Ὅχι, ὄχι, διαμαρτυρήσῃ ὁ 'Αλέξανδρος. Δὲν μελαγχολῆσα, δὲν ἀλλάξα γνώμη. "Ἦθελα μόνον μιά ὑπόσχεσι ἐκ μέρους σας, μπαμπά.

—Λέγε, τί θές νὰ πῆς;

—Μοῦ ὑπόσχεσθε πὺς ὅταν περάσουν ἡ ἀνωμαλίες καὶ ἡρεμῆ ἡ κατάστασις, θὰ μᾶς δώσετε τὴν ἄδεια καὶ τὴν εὐχὴ σας νὰ παντρευτοῦμε, μετ' ἡν διδα Μάνου; Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε ρητῶς;

—Ἐρωτευμενεῖ!...

Λιπόφυγε!... Ὀλιγόφυγε!... εἶπεν ὁ βασιλεὺς γελώντας. Τί ἄλλο σοῦ λέω, τόσοσ ὥρα; Τέλος πάντων ὁμως... Ἄφοῦ θές νὰ σοῦ μιλήσω μετ' ὃ χέρι στὴν καρδιά, νὰ...

Ἔβάζω τὸ χέρι στὴν καρδιά μου καὶ σοῦ λέω: "Ἐχεις ἀπὸ τώρα μάλιστα τὴν εὐχὴ μου καὶ τὴν συγκατάθεισόν μου. Ἄρκει νὰ μὴν παρασυρῆσαι σὲ καμμιὰ γκάφα. Σύμφωνοι;

—Ναί, ναί, εὐχαριστῶ! φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ πρίγκηψ καὶ σκύδοντας ἀποτόμως, φίλησε τὸ χέρι τοῦ πατέρα του.

'Ο βασιλεὺς Κωνσταντῖνος χαμογέλασε μελαγχολικά καὶ χόιδε τὰ μαλλιά τοῦ πρίγκηπος.

—Ἐτσι εἶνε, παιδί μου, εἶπε μετ' ἡν λυπημένη φωνή. Ἐνας θρόνος δὲν εἶνε στραμένος μετ' ἡν τριαντάφυλλα. Ἄλλοτε οἱ βασιλεῖς ἦσαν πὺς εὐτυχισμένοι.

Σήμερα οἱ θρόνοι κλονίζονται...

'Ο 'Αλέξανδρος τὸν ἀκούε μετ' ἡν προσοχῆ, ἀλλὰ καὶ κατάπληξι.

—Ναί, 'Αλέξανδρε, συνεχίσε ὁ Κωνσταντῖνος, δὲν πρέπει νὰ σὲ καταπληθίσουν τὰ λόγια μου.

—Κι' ὅμως, εἶπε ὁ 'Αλέξανδρος, ἀν ὑπάρχει μὰ δύναστις σίγουρη καὶ ἀσφαλῆς, αὐτὴ εἶνε ἡ δικὴ μας, πατέρα.

—Νομίζεις;

—Ἀσφαλῶς. Ὁ λαὸς σ' ἀγαπᾶ, ὁ στρατὸς σὲ λατρεύει...

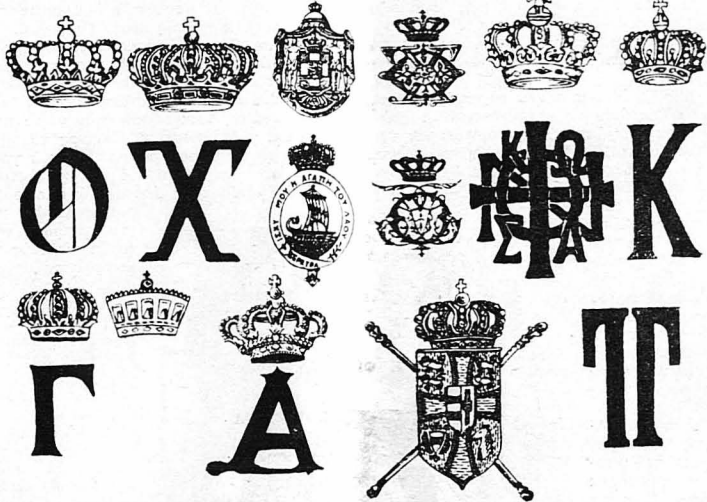
—Τὸ γνωρίζω, 'Αλέξανδρε. Ἄλλα οἱ λαοὶ μεταστρέφονται εὐκόλα. Καὶ τὸ ἀκόμη χειρότερο, ἐξαπατῶνται καὶ παρασύρονται σ' ἀπερισκεπτα κινήματα. Πάντοτε ὑπῆρχε ἀντιδυστασιακὴ κίνησις στὴν Ἑλλάδα, κίνησις δημοκρατικῆ. Ἄλλα οἱ παλαιὴ δημοκρατία ἦσαν θεωρητικὸ μόνον, ποιητὰ, ἄκακοι ἰδεολόγοι.

'Ο ἴδιος ὁ πατέρας μου μίλουσε συχνὰ μαζί του. "Ἐνὼ σήμερα τὰ πράγματα ἔχουν ἀλλάξει. Οἱ ἔχθροι τοῦ θρόνου δὲνε εἶνε μερικὸ ἐξημένοι ὄνειροπλόγοι. Εἶνε ἰσχυροὶ κι' ἐπιφοβοὶ. Γνωρίζουν κάτι τὸ σπουδαιότερο. Νὰ κρύπτονται. Ἐτοιμάζουν τὴν πτώσι μας μετ' ὃ μειδιάματα στὰ χεῖρά...

'Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος εἶχε χάσει τὸ κέρι του. Δὲν εἶχε σκεφθῆ ποτὲ τοὺς κινδύνους αὐτούς, τοὺς ἀόρατους καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξαιρετικὰ σοβαροὺς. Πῶς θὰ μπορούσε πλέον νὰ πραγματοποιοῦσῃ τὸνειρό του, καθ' ἡν στιγμῆ ἡ οἰκογένειά του διέτρεχε τέτοιους κινδύνους;

'Ο,τιδήποτε ὅμως κι' ἀν συνέβαινε, κι' ἀν ἀκόμη θριασκόταν ἐξόριστος, μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, ἡ πρώτη του σκέψις θὰ ἦταν ἡ Ἀσπασία του, ἡ ἀγάπη του, ὁ γάμος του μετ' ἡν κόρη, πού ἔλατρευε...

(Ἄκολουθεῖ)

Τὰ Βασιλικά οἰκόσημα καὶ ἐμβλήματα, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁθωνῶν μέχρι τοῦ ἀεμιληστοῦ Ἀλεξάνδρου